

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom N., IČO: X., zast.: *JUDr. L.*, advokátom so sídlom H., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. marca 2009 č. k. 7S 80/2007-32, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. marca 2009 č. k. 7S 80/2007-32 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č.: I/223/8462-49140/2007/992517-r zo dňa 25.06.2007 spolu s rozhodnutím Daňového úradu Rožňava č. 728/230/8317/2007/Far z 20.3.2007 **r u š í** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 132,39 €.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č.: I/223/8462-49140/2007/992517-r zo dňa 25.06.2007 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Rožňava č.: 728/230/8317/2007/Far z 20.03.2007 vo veci vyrubenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2005 v sume 27.861,- Sk.

Rozhodnutie bolo odôvodnené najmä tým, že žalobca nepreukázal v zmysle § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. naplnenie predmetu zmluvy zo dňa 01.10.2005 čo do rozsahu, priebehu a výkonu činnosti v čase a objeme, pričom charakter činnosti (lesnícke práce) si priamo vyžadoval evidenciu ich uskutočnenia a preberania, aj vzhľadom na kontrolu správnosti prípadnej fakturácie dodávateľom. Tiež daňový orgán poukázal na ust. § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozsudku „zák. č. 222/2004 Z.z.“), podľa ktorého platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovaru a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľom dodané.

Žalovaný predovšetkým zdôraznil, že overenie oprávnenosti odpočítania dane znamená objasnenie všetkých okolností, ktoré umožnia prijať závery, či boli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane. Použitie obstaraných tovarov a služieb na účely podnikania platiteľa dane je jednou zo základných podmienok odpočítania dane. Splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. preukazuje daňový subjekt, tzn. platiteľ dane z pridanej hodnoty. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázaní preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj ich vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť. V daňovom konaní dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. Správca dane dôkazy predložené daňovým subjektom hodnotí podľa svojho uváženia a v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom hodnotením dôkazov musí zabezpečiť objektívne, pravdivé a úplné zistenie skutkového stavu veci.

Ďalej žalovaný uviedol, že počas vykonanej daňovej kontroly u žalobcu správca dane zistil, že platiteľ dane si odpočítal daň z faktúr (č. 025 II zo dňa 31.12.2005 a č. 026 II zo dňa 31.12.2005), na ktorých ako dodávateľ lesníckych činností (ťažba, približovanie, manipulácia) bol uvedený O., N.. Prostredníctvom Daňového úradu N. bolo správcovi zaslané vyjadrenie pána O., ktorý uviedol, že uvedené faktúry nevystavil, lesnícku činnosť nemá v predmete činnosti a ani ju nevykonáva, nepozná žiadnu osobu menom J. a ani v Rožňave nikdy nebol. Pečiatku a podpis na uvedených faktúrach nespochybnil, ale nielen túto pečiatku ale aj pripravené a podpísané prázdne faktúry aj iné doklady stratil (pri pečiatke uviedol dátum približne začiatkom decembra 2005).

K čestnému prehláseniu O. zo dňa 14.08.2006 žalovaný uviedol, že neobsahuje také konkrétne informácie, ktoré by umožnili overiť ich pravdivosť, a obsah prehlásenia je v ostrom rozpore so skutočnosťami (konkrétnymi), ktoré uviedol do zápisníc štátnych inštitúcií. V čestnom prehlásení nie je uvedené ako, kedy, kým a čím mali byť vykonané lesnícke práce. Na základe toho, že žalobca najskôr predložil správcovi dane čestné prehlásenie pána K. zo dňa 14.8.2006, ktoré bolo podpísané pánom K., a následne predložil to isté čestné prehlásenie, ale doplnené pečiatkami s prehlásením o overení podpisov dňa 25.8.2006, žalovaný dospel k záveru, že čestné prehlásenie nemohlo byť podpísané pred osobou, ktorá mala vykonať overenie podpisov na predložennom dokumente, ale muselo byť podpísané skôr.

V súvislosti s dodatočne predloženým čestným prehlásením O., správca dane opätovne dožiadal o jeho vypočutie ako svedka, ktoré však nebolo vykonané, lebo sa na predvolanie nedostavil. Pri tej príležitosti dožiadaný daňový úrad zistil, že O. nebol registrovaný na daň z príjmov zo závislej činnosti, daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. a IV. štvrtrok 2005 podal negatívne, ako aj daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2005, nebol registrovaný ako platiteľ poistného na sociálne poistenie ako zamestnávateľ, ku dňu 25.08.2006 ukončil podnikanie a dňa 11.11.2006 zomrel. Na vypočutie sa nemohol dostaviť, lebo v tom čase bol hospitalizovaný.

Ďalej správca dane zistil z výpovede žalobcu, že tento jednal s pánom O., a pravdepodobne s jeho účtovníčkou, išlo o požičanie pracovníkov, práce prebehli v okolí obce B. v pohorí Nízkyh Tatier, vyplácal ich ten, s kým boli dohodnutí, ale nie žalobca. Žalobca doklad s menami pracovníkov odmietol predložiť z dôvodu, aby im neuškodil. Práce

v lesníckej činnosti mali byť vykonané na základe Zmluvy č. 15/09/2005. Predmetom zmluvy boli ťažba dreva, približovanie dreva, manipulácia dreva, ktoré mali byť vykonané od 1.10.2005 do 31.12.2005. Úhrada za vykonanie prác mala byť vykonaná na základe dokladov faktúrou, fakturácia sa mala vykonať len za ukončené práce a po odovzdaní pracoviska.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Košiciach žalobu zo dňa 22.08.2007.

Krajský súd ako súd prvého stupňa postupom podľa § 247 a nasl. O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov žaloby a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Svoj rozsudok s odkazom na ust. § 49 ods. 2 a § 51 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. a § 29 ods. 4 a 8 zák. č. 511/1992 Zb. odôvodnil krajský súd najmä tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, lebo dôkazy, ktoré predložil v daňovom konaní, nepreukazovali, že splnil podmienky zákona pre odpočítanie dane podľa § 49 zák. č. 222/2004 Z.z., tzn. že práce boli vykonané O., keďže ten žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonával, žiadnych zamestnancov nemal.

Krajský súd najmä zdôraznil skutkové zistenie, že O. ako dodávateľ sa vyjadril, že predmetné faktúry nevystavil, nikdy nemal v predmete činnosti ťažbu dreva a pod., nepozná objednávateľa (tzn. žalobcu). Napriek uvedeným skutočnostiam správca dane vykonal ďalšie dokazovanie a zistil, že vyššie uvedený dodávateľ služieb pre žalobcu nebol registrovaný na daň z príjmov zo závislej činnosti, daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. a IV. štvrtrok 2005 podal negatívne, ako aj daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2005, nebol registrovaný ani ako platiteľ poistného na sociálne poistenie ako zamestnávateľ, dňa 25.08.2006 ukončil podnikanie a dňa 11.11.2006 zomrel. Pokiaľ išlo o pracovníkov, ktorí realizovali činnosti uvedené v zmluve zo dňa 01.10.2005, krajský súd uviedol, že ich mená a rozsah prác nebolo možné identifikovať a zosúladiť s fakturovanou sumou.

Preto podľa názoru krajského súdu v danom prípade žalovaný dostatočným spôsobom preveril predložené dôkazy pre určenie vlastnej daňovej povinnosti žalobcu, v súlade s ust.

§ 29 ods. 4, 8 zák. č. 511/1992 Zb. a preto jeho rozhodnutie je možné považovať za vecne správne.

III.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 28. apríla 2009 (č. 1. 36) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca vychádzal z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.

Predovšetkým žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu pre absenciu dôvodov, ktoré sud viedli k jeho vydaniu. Uvedený nedostatok odôvodnenia žalobca nevidí vo formálnej rovine ale v rovine materiálnej, tzn. že odôvodnenie rozsudku podľa žalobcu nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia po stránke materiálnej.

Záverom svojho odvolania žalobca navrhol, aby súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a v zmysle odseku 3 citovaného predpisu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo svojom vyjadrení (č. 1. 42) zo dňa 27.05.2009 žalovaný spochybnil námietky žalobcu a na základe citácie dotknutých ustanovení vyjadril s námietkami nesúhlas.

Najmä uviedol, že dôkazné bremeno v daňovom konaní je na daňovom subjekte. Preto daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní a iných hláseniach. Podľa žalovaného sa žalobca v priebehu daňovej kontroly obmedzil len na tvrdenia o uskutočnení zdaniteľných obchodov, ktoré nepreukázal vierohodnými dôkazmi. Navyše správca dane v priebehu kontroly nespochybnil, že práce neboli vykonané, ale na základe rozsiahlych šetrení dospel k záveru, že nemohli byť vykonané daňovým subjektom O..

Súčasne žalovaný sa pridrжал svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 18.7.2008.

Záverom žalovaný žiadal potvrdiť odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s predchádzajúcim rozhodnutím prvostupňového správcu dane zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu zistil, že sporným zostalo nielen právne posúdenie predmetnej veci ale aj skutkový stav veci.

Základným skutkovým problémom v prejednávanej veci je to, akým spôsobom musí žalobca ako daňový subjekt preukazovať svoje tvrdenia uvedené v daňovom priznaní v situácii, keď správca dane spochybnil jeho tvrdenia. Je nepopierateľné, že dokazovanie v daňovom konaní je ovládané viacerými zásadami, medzi ktorými na prvom mieste musí Najvyšší súd zdôrazniť zásadu legality daňového konania.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 511/1991 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

S touto zásadou legality je tesne spojená procesná dôkazná povinnosť daňového subjektu označovaná tiež ako dôkazné bremeno.

Podľa § 29 ods. 8 zák. č. 511/1991 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Krajský súd v súlade so závermi žalovaného ustálil, že žalobca za situácie, kedy svedok O. poprel uskutočnenie zdanieľných plnení a vystavenie daňových dokladov, nakoľko žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonával a žiadnych zamestnancov nemal, s odkazom na ust. § 9 ods. 1, § 19 ods. 2, § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. mal predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, že nárok na vrátenie nadmerného odpočtu mu vznikol. Nakoľko však ani jeden z dôkazov predložených žalobcom, ako aj šetrenie správcu dane toto nepreukázalo, podľa súdu nebolo možné vysloviť, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa zrušuje ako nezákonné.

Avšak konštatovanie krajského súdu, že „v danom prípade žalovaný dostatočným spôsobom preveril predložené dôkazy pre určenie vlastnej daňovej povinnosti žalobcu, v súlade s ust. § 29 ods. 4, 8 zák. č. 511/1992 Zb. a preto jeho rozhodnutie je možné považovať za vecne správne.“ nie je možné považovať za preskúmateľné, a to aj s prihliadnutím na námietky žalobcu uplatnenými v daňovom odvolaní z 13.04.2007.

Najvyšší súd už v obdobnej veci sp. zn. 5Sžf 21/2009 sa vyjadril k vplyvu spôsobu získavania dôkazných prostriedkov v daňovom konaní ako aj k hodnoteniu nielen tohto spôsobu ale aj samotného obsahu dôkazného prostriedku (v danej veci čestného prehlásenia) predloženého žalobcom. Za tejto situácie musí Najvyšší súd konštatovať, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s povinnosťou správcu dane postupovať v dokazovaní v súlade s § 29 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa § 29 ods. 2 zák. č. 511/1991 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

V tomto prípade správca dane hore sa uvedenou povinnosťou dostatočne neriadil. Hoci žalobca v daňovom konaní predložil (ako príloha č. X. administratívneho spisu)

opečiatkovanú a podpísanú zmluvu zo dňa 01.10.2005, tzn. v čase, kedy svedok O. naznačil, že by už túto pečiatku (označená menom, IČO, adresou, č. telefónu a faxu) nemal k dispozícii, hoci žalobca predložil čestné prehlásenie O. zo dňa 14.08.2006 (príloha č. XIV. administratívneho spisu), o podpise ktorého pochybnosti nemôžu byť (zo dňa 25. augusta 2006), a hoci žalobca nielenže prejavil vôľu sa zúčastniť, ale aj na konfrontačné stretnutie dňa 16.10.2006 do Nových Zámkov pricestoval, tieto skutočnosti žalovaný zhrnul do stručného záveru, že uvedené dôkazy nepreukazujú splnenie zákonných podmienok, resp. nemajú takú dôkaznú silu, ktorá by mohla spochybniť zistenia správcu dane. Uvedený záver si najskôr osvojil aj krajský súd. S takýmto záverom Najvyšší súd nemôže súhlasiť.

Najvyšší súd predovšetkým poukazuje na to, že prehlásenie skutočne podpísal nielen K. ale súčasne v ten istý deň aj žalobca, tzn. je týmto preukázané, že žalobca v Nových Zámkoch bol, poznal sa s K., ktorý tým vyvrátil svoju výpoveď pred správcom dane a je celkom irelevantné, kedy bol koho podpis overený; avšak dôležitý je obsah potvrdzujúci, že podľa tohto prehlásenia K. malo dôjsť k vykonaniu lesníckej činnosti.

Iba samotná skutočnosť, že O. nemal v svojich daňových priznaniach zahrnuté príjmy od žalobcu a tieto príjmy od žalobcu aj popieral, hoci v neskôr ich v čestnom prehlásení zo 14.08.2006 mal priznať, nemôže byť bez ďalšieho vyhodnotená správcom dane iba na ťarchu žalobcu.

Žalobca v daňovom konaní poukazoval aj na to, že sa nielen stretol s O. ale aj s inou osobou. Na daňových dokladoch (príloha č. V. a VI administratívneho spisu) v kolónke „vyhotovil“ je uvedené meno K., a správca dane napriek tejto skutočnosti sa jej vyhodnoteniu nevenoval. Na základe uvedených zistení Najvyšší súd uznal námietku žalobcu, že nielen daňové rozhodnutie ale aj rozsudok krajského súdu trpí absenciou dôkazov, a z tohto titulu je právny záver o neunesení dôkazného bremena nepreskúmateľný.

Vzhľadom na uvedené dôvody dospel senát odvolacieho súdu k záveru, že v tomto prípade správca dane a žalovaný riadne nepostupovali k plneniu svojich povinností v zmysle zásady legality daňového konania podľa zák. č. 511/1992 Zb.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci

prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty vyplýva z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávanie nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 5Sžf 21/2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať v zmysle zásady hospodárnosti súdneho konania.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Nakoľko právny zástupca úspešného žalobcu si svoje právo v zákonnej 3 - dňovej lehote neuplatnil, bola žalobcovi priznaná iba náhrada zaplatených súdnych poplatkov v celkovej výške 132,39 €.

Na základe hore uvedeného sa výška priznaných náhrad trov konania skladá:

1. z náhrady súdneho poplatku za žalobu	66,39 €
2. z náhrady súdneho poplatku za odvolanie	66,-- €

tzn. v celkovej sume **132,39 €**

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 08. júna 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová